

Прича из заумља – Слободан Мартиновић

ОСТРВО

„За колико можете да довршите тај роман?“

„Не знам“, одговорих. „Зависи од тога како будем расположен.“

„Па, на овом вашем острву тешко да човек може да буде нерасположен...“

„Није моје“, насмејао сам се. „Само сам га закупио на три месеца. Можда ћу га и купити од хонорара који ми будете исплатили.“

„Може кафе?“, ушетала је, пурпурне косе, готово нага... „Инстант или турска? Лакше ми је да спремим инстант, ако ће вам то помоћи да се одлучите.“

Господин у скупом оделу се збуну. Не само због њене нагости, већ и због тога што је била сасвим опуштена. Изгледало је да и не примећује да је неодевена.

„Онда...инстант...“, једва прозбори.

„Важи. Драги, понестаје нам кафе. Изгледа да нам долази превише гостију“, рече ми уз осмех.

„Заиста не знам зашто долазе“, намигнух госту. „Не обраћајте пажњу, није моја Гликерија овако изашла због вас. Мада се ја надам да ћу после овог призора закључити повољнији уговор.“

Издавач се мало прибрао.

„Извините што то помињем. Нисам веровао причама рибара; фантазирају, мислио сам, држе вас за чудака, вероватно су вам нешто прикачили јер сте им необични. Дошао тамо неки човек на острво да пише књигу! Па измислили много млађу

жену с њим, која се, уз то, по обали шета потпуно нага и још им маше! А пред госте излази...”

„Ето, сад видите да рибари нису баш све измислили. Шета се Глики гола по плажи, али то да им маше, то су слагали: *што је баби мило, то јој се и снило!* А сумњам и да су је баш добро видели. Смета јој сунце, ујутру кад је пријатно, она не излази, дуго спава, једино предвече и увече; нарочито воли да своју нагост показује пуном месецу.”

„Занимљиво... А и име јој је необично.”

„Гликерија? Па хеленско име сасвим одговара њеној природи. Него, морам да приметим да сте јој ви баш симпатични. Розе гаћице облачи само за симпатичне госте.”

„Хм! А вама све то не смета?”

„Не. Волим откривену лепоту. А она није само лепа, немојте то ни да помишљате. Чудесно је то биће...”

„Млада је... Колико?”

„Колико има година! Нема Глики године, ако разумете.”

„Не баш... Извините, ипак сам дошао због посла, а разговарам о вашој...”

„Немојте да се збуњујете. Нико не зна шта је мени Гликерија, осим мене. И оних којима ја кажем. Оно што би вас на првом месту могло да занима: она је моја муза; без ње не би било ничег што сам написао последњих година.”

„Могу да вас разумем. Заносна је...”

„Да, заносна је, али постоји ту и једна мала тајна. Не можете је злоупотребити па ћу вам је открити. Видите, откад сам с њом, ја скоро уопште не пијем алкохол. Осим вина које она посебно за мене направи. И тог вина пијем сасвим мало, престајем чим осетим да се његова горко-слатка душа претвара у речи које се изливају на папир. Једном нисам престао да пијем ни после тог осећаја и позлило ми је. Глики ме је једва повратила методом уста на уста.”

„Вино? Како вино може бити од толиког значаја за нечије стварање? Претерујете.“

„Ни најмање. Ствар је у технологији његове припреме. Она га прави на начин који је сасвим необичан. Обавезно чека пун месец; тада се приближи мору и потпуно гола медитира на месечини; потом се окупа у таласима; не тушира се после купања; нага, влажна и слана улази у кацу с грожђем и муља га босим ногама; кад буде до грла црвена од његовог сока, излази, одвлачи ме од компјутера, без речи, увлачи ме у постељу и чини са мном шта јој је воља (ја се, разуме се, као центлмен, не браним); а кад оцени да од мене више ништа не може да добије у постељи, поново одлази и потапа се у слатки мошт; тако чини онолико пута колико је мени могуће, чак и када је вино оцеђено; кад процени да је сазрело, сипа га у флаше и служи ми га дозирано.“

„Ако је то све тако, не чуди ме ваше писање.“

„Није Гликерија само моја муза. Она је, можда и пре свега, мој пријатељ. Ево, и када је овај наш посао у питању, иако сте јој симпатични, упозорила ме је да будем опрезан и принципјелан када је уговор с вама у питању и да не пристајем на мање од двадесет процената нето од сваке продате књиге.“

„Хм! Заиста вам је корисна та девојка.“

„Корисна? То је слаба реч. Она је и мој анђеол чувар. Ја осећам присуство њене душе у свакој ситуацији која је тешка у мом животу. И знам да сам заштићен. И миран сам. Ево, и у овој ситуацији, овом нашем преговарању, које је, додуше, вероватно теже за вас него за мене (ја нећу пропасти ни ако не закључимо уговор), она је ту и спречиће било какво зло које би мене могло да снађе.“

„Лепо говорите. Али ово је ипак само посао“, издавач се с нелагодношћу освртао око себе; помисао на згодног, а претећег анђела чувара изазивала му је језу.

Наставио сам причу:

„Конечно, али не и најмање важно — Гликерија је моја љубавница. У најлепшем, најчистијем и најстраснијем смислу те исконски лепе речи. Неко је чак протурио причу о жалбама рибара да им наше бурне ноћи понекад плаше рибу и да чак размишљају о тужби за накнаду штете против нас. То је, разуме се, претерано. Али, да вам право кажем, једва чекам да потпишем тај несрећни уговор с вама, да вас испратим па да се придружим Глики у нашој спаваћој соби.“

После одласка издавача небо се над острвом затамнило. Радио сам на роману, а Глики је преводила чланак о зен будизму за Religion Today. Онда подиже своју лепу и отмено тајанствену главу с текста. Као да је неко острво, заплусну је талас порука о надолазећем невремену. Устаде и без речи изађе из просторије док сам још писао.

Невреме се заиста сручило на острво. Устао сам и замандалио прозоре, искључио компјутер и у спаваћој соби упалио неколико свећа. Свукох се и легах на постељу, чија је белина подрхтавала на светлости свећа.

„Олуја. Право време за нас!“, прошапутала. Ушла је нечујно, окупана црвеним моштом, а од треперења њеног тела повијао се пламен на свећама. Вршци њених дојки, очврели и нарасли; били су попут антена које примају поруке невремена.

Насмешио сам јој се, гледајући је с љубављу, као да је видим први пут тако црвену, нагу, влажну и устрепталу.

„Ти си моје острво. А на теби има још читав архипелагна који волим да пристанем својим бродом“, прошапутах и придигох се да је загрлим.

Глики се задовољно насмеши и положи своје усне на моје. Осетио сам њену душу окупану преврелим моштом и тај

спој ме скоро ошамути. Брзо се прибрах и својим шакама и уснама кренух у истраживање њеног архипелага. Ускоро с целог њеног тела нестаде црвене течности, а ја, опијен и узбуђен, одлучно наставих спајање с њеним бићем.

Седели смо на веранди; олуја тек што је прошла; ваздух пун прожимајуће енергије летњег неба.

„Добро је што је ноћ“, насмеши се враголасто и отпи гутљај шампањца.

„Добро је шта год да је, Гликси“, рекох и овлаш дотакнух њен младеж, острво на бедру ишараном ноћним сенкама.

„Да, добро је“, она отпи још гутљај, „али да је јутро, очекивао би да ти скувам кафу, овако сам опуштенија“, њен смех изазва радозналост Месеца. Обгрлио сам је, у страху да је не украде ћудљиви Земљин сапутник.

„Не буди крај срца. Знаш да ти домаћу не тражим, само замутиш инстант“, насмејаш се. „А сутра ујутру, око поднева, скуваћу ја теби кафу, данас си баш добро одиграла улогу.“ „Било ми је задовољство. Онај уштогљени ми је баш ишао на нерве. Уживала сам што се препао. А и ти си уживао! Како си ме њему представио... и какве си му приче о

мени причао... Неваљалче!“, ухвати га за шаку која је клизила по њеној кожи. „Човек ни кафу није смео да попије зато што сам је ја скувала. Само је сркнуо и рекао да је слатка, а он не сме слатко!“, смејала се.

„А ти си рекла да му та кафа није слатка од шећера него од речи које изговараш док је спремаш, и које си научила од покојне слушкиње бившег власника острва. И да с њом често разговараш о разним стварима, не само о кувању кафе“, рекао сам јој кроз смех.

„Да, слободно пијте, рекох му, не подиже ниво шећера у крви, напротив. И опустиће вас, видим да сте баш напети“.

„Кришом је кафом залио љубичицу у саксији. Правио сам се да нисам приметио. Али ти си му ставила до знања да си га ухватила у тој недозвољеној радњи. Глики, од твог погледа сам се и ја уплашио!“

„Ма да, ти си баш плашљив! Да јеси, не би ти ни пало на памет да будеш са мном! Безобразниче!“

„Ова вам је још боља од оне од јуче.“

„Нису то само приче, докторе“, увређено рече човек у болничкој пиџами.

„А, да, заборавио сам да је та Гликерија стварна“, доктор није могао да сакрије иронични тон.

„Најстварнија.“

„И где је она сада?“ упита лекар.

„На сигурном.“

„То је добро. Само, замолио бих вас да је више не помињете другим пацијентима. Починју да фантазирају о њој.“

„У реду, докторе. Мада ми се не чини да је проблем у томе што други пацијенти слушају моју причу о Глики. Чини ми се...“

„У реду је, за данас смо завршили!“ лекар је постао нестрпљив и нетрпељив. „Можете ићи у своју собу.“

„А где бих другде?“ човек се насмеја и изађе из ординације.

Лекар у свеску полако записа одслушану причу. Погледао је на сат; закључао врата; узео блок... После два сата с папира се смешила пурпурнокоса девојка с које се цедила густа, црвена течност. Он слику стави под бели мантил и полако крену на своје пусто острво...

О ПИСЦУ

Слободан Р. Мартиновић рођен је 1965. године у Лазаревцу. Дипломирао је на Правном и на Дефектолошком факултету у Београду. На Правном факултету у Београду је и магистрирао и докторирао.

Пише поезију, афоризме, хумореске, кратке приче и драмске текстове. До сада је објавио четири збирке песама, а заступљен је и у више заједничких песничких збирки. Поезију, кратке приче и хумореске објављивао је и у више књижевних часописа.

Више пута је награђиван за кратку прозу и поезију. Живи и ради у Лазаревцу.